

Corriere della Sera 24.12.2019

Sărbătoare *Ne putem uita la noi înșine fără rușine, așa cum suntem, fiindcă lui Isus din Nazaret nu i-a fost rușine să intre în trupul nostru, devenind astfel unul dintre noi.*

CRĂCIUNUL ESTE ÎNTÂLNIREA CU REALITATEA OAMENILOR

De **Julián Carrón**

Dragă domnule Director,

Eșec, insucces, înfrângere a propriilor tentative. Eșuarea în viață. De câte ori nu este acesta criteriul cu care este privită o persoană (la nivel profesional, existențial, afectiv)? Și de câte ori acesta devine privirea cu care persoana se privește pe sine. Rezultatul este acea rușine de sine însuși, în spatele căreia se ascund probleme umane cauzate din răni, sfâșieri, dureri, pe care fiecare le mocnește în intimitatea sa ca pe o tulburare care, uneori, explodează la nivel personal și social.

Dacă cineva nu reușește, dacă nu este la înălțimea standardelor dominante, care impun reușita ca criteriu al vieții, atunci trebuie eliminat, rebutat. E ceea ce Papa numește «cultura rebutului» (a spus-o și recent, când a vorbit despre persoanele cu dizabilități și despre deținuți). Din păcate această cultură câștigă teren – până la a deveni mentalitate comună – nu doar în afară, dar și înăuntrul nostru.

Dar în toată această eliminare, rebutare, mai rămâne ceva? Da, rămâne această umanitate a noastră rănită, neliniștită, confuză: rămâne și urlă așteptarea a ceva care să ne elibereze de o situație care pare fără cale de scăpare. Dumnezeu alege tocmai acest context uman, pe care nicio tentativă umană nu pare a fi în stare să-l schimbe, pentru a provoca cultura rebutului cu noutatea unei priviri care subliniază valoarea infinită a fiecărui individ în parte.

În fața eșecurilor noastre sunt valabile chiar și astăzi cuvintele profetului Isaia: «Bucură-te, femeie stearpă!» (Is 54,1), adică tu și cu mine, care nu reușim niciodată să atingem standardele. «Nu te teme, fiindcă nu va mai trebui să roșești; nu-ți fie rușine, fiindcă nu vei mai fi făcută de rușine» (Is 54,4). Iată provocarea pe care Dumnezeu i-o lansează modului nostru atât de înverșunat de a ne privi pe noi înșine în funcție de propria măsură și de măsura celorlalți. Lui Dumnezeu nu îi este rușine cu noi, cu fragilitatea noastră, cu rănilor noastre, cu faptul că suntem împrăștiați în toate părțile, cu acel nihilism pe care Galimberti îl descria în *Corriere della Sera* ca fiind «golul de sens» (15 septembrie 2019).

Dar cum își lansează Dumnezeu provocarea? Care este gestul cel mai puternic pe care El îl face față de noi? Nu ne oferă niște cuvinte de consolare, ci se întâmplă în viața noastră. Ca să ne facă să înțelegem cât de mult valorăm, Cuvântul – Dumnezeu, semnificația, originea și destinul vieții noastre – a devenit trup și a venit să locuiască în mijlocul nostru (cfr. In 1,14). Nimic nu este mai convingător de asta: Domnul cerului și al pământului ia chipul umanității noastre. Datorită faptului că devine trup, și rămâne prezent prin trup, prin umanitatea reală a unor persoane concrete, poate îmbrățișa orice context uman, poate pătrunde în orice tulburare, în orice

rană, în orice așteptare a inimii. Poate face să răsunе azi, ca niște cuvinte vii, acele cuvinte rostite pentru prima dată în urmă cu două mii de ani și care conferă măsura exactă a măreției fiecăruia dintre noi: «Și la ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?» (Mt 16,26). Eul nostru valorează mai mult decât universul! Don Giussani comenta astfel întrebările lui Isus: «Nicio femeie nu a mai auzit vreodată o voce care să vorbească despre fiul ei cu o atât de nemaivăzută duioșie și cu o atât de netăgăduită prețuire a fructului sânelui ei, printr-o afirmare total pozitivă a destinului acestuia; este numai vocea Evreului Isus din Nazaret. Dar mai mult, niciun om nu poate să se audă afirmat cu o demnitate de valoare absolută, dincolo de orice reușită a lui. Nimeni pe lume nu a putut vreodată să vorbească astfel!» (*A genera urme în istoria lumii*, p. 7-8).

Atunci când această privire valorizatoare a omului pătrunde în viața cuiva, uimește atât de mult, încât te lasă fără cuvinte, deschide o privire față de sine însuși care altfel nu ar fi posibilă. Așa cum mi s-a întâmplat să constat zilele trecute când am primit o scrisoare de la o prietenă tânără: «Cu cât înaintează mai mult în lumina acestei priviri, cu atât îmi devin mai dragi chiar și toate rănilile pe care le am, defectele mele, durerile mele, lucrurile pe care nu le înțeleg din mine, fricile, meschinăria, păcatele. Eu știu că acestea sunt singura posibilitate pentru a-l intercepta pe Domnul care trece, fiindcă mă dezarmează, mă fac să fiu nevoiașă, mărunță. Mă mir de faptul că nu mai vreau să cenzurez nimic din mine, ba dimpotrivă, vreau cu încăpățănare să privesc totul până la capăt. Îmi e dragă umanitatea mea doar pentru că e îmbrățișată așa de Domnul care vine».

Îmi amintesc de o pagină de neuitat despre această întâlnire cu Cristos prezent prin umanitatea schimbată a unui martor de-al său: «De cum intră Cel-fără-nume, Federigo îi ieși înainte cu bucurie, cu o înfățișare senină, plină de afecțiune și cu brațele întinse, ca și când l-ar fi așteptat; [...] „de multă vreme și de atâtea ori s-ar fi convenit să vin eu la dumneata”. „La mine, dumneata? Oare știi cine sunt? Nu ți s-a spus numele meu?”. [...] „Lasă-mă”, zise Federigo, luându-i-o cu o dragoste nemărginită, „lasă-mă să strâng mâna asta”. [...] Vorbind astfel, cardinalul deschise brațele și-l cuprinse cu dragoste pe Cel-fără-nume, care, după ce atâtea timp încercase să se ferească și se împotrivese, se supuse acum, învins de aceste cuvinte, și-l îmbrățișă la rândul său pe Federigo. [...] Cel-fără-nume se desprinse din această îmbrățișare, [...] apoi exclamă: „Dumnezeule cu adevărat mare! Dumnezeule cu adevărat bun! Mă cunosc acum, înțeleg cine sunt”» (*Logodnicii*). Punctul cu adevărat interesant este că experiența Celui-fără-nume descrisă de Manzoni este la îndemâna tuturor, o vedem întâmplându-se din nou și din nou în persoane precum tânăra aceea.

Aceasta este «vestea cea bună» pe care o aduce Crăciunul. Nu doar niște cuvinte bune, ci întâlnirea cu o realitate umană, trupească, ce sfidează golul care avansează și ne permite să privim totul din noi înșine – așa cum suntem – fără rușine, fiindcă lui Isus din Nazaret nu i-a fost rușine să intre în trupul nostru devenind astfel unul dintre noi. Crăciunul este acel copil în fașă care ne spune: «De ce nu te uiți la tine așa cum mă uit eu la tine, așa cum îți privesc eu umanitatea? Nu-ți dai seama că am devenit copil tocmai ca să-ți arăt toată preferința pe care o am pentru tine?»

**președintele Fraternității
Comunione e Liberazione*